

VRHOVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

URAD PREDSEDNIKA

Številka: Su 907/2018

Datum: 26.04.18

Odvetniška zbornica Slovenije
mag. Roman Završek, predsednik

info@odv-zb.si

ZADEVA: Tolmačenje drugega in tretjega odstavka 286.a člena ZPP

ZVEZA: Vaš dopis št. 690/2018 z dne 17. 4. 2018

Spoštovani gospod Završek,

prejel sem vaš dopis, v katerem navajate, da ste bili opozorjeni, da nekatera sodišča napačno razlagajo določbo drugega odstavka 286.a člena Zakona o pravdnem postopku, ki določa le minimalno dolžino roka, ki ga sodišče odobri stranki za pripravo in vložitev naslednje pripravljalne vloge.

Opozarjate na po vašem mnenju napačno odločitev sodišča (ki da je določilo neustrezen, torej prekratek rok glede na obsežnost vloge, na katero je bilo treba odgovoriti in glede na zahtevnost zadeve). Preizkus navedene odločitve sodišča je lahko le predmet konkretnega sodnega postopka. Stranka ima na voljo ustrezna pravna sredstva, da odločitev sodišča, s katero se ne strinja, izpodbija v smeri razveljavitve oziroma spremembe. Zato se Vrhovno sodišče o konkretni zadevi na tem mestu ne bo opredeljevalo. Vrhovno sodišče bo stališče v konkretni zadevi lahko zavzelo le, če mu bo zadeva predložena v reševanje v postopku z izrednimi pravnimi sredstvi.

Po pregledu sodne prakse pritožbenih in Vrhovnega sodišča ni mogoče sklepati, da bi bili v sodni praksi že vzpostavljeni kakšni standardi oziroma kriteriji o primerni dolžini roka, ki se nalaga strankam za predložitev nadaljnje pripravljalne vloge.

Na zakonodajni ravni je treba upoštevati izhodišče, ki ga je izrazilo tudi Ustavno sodišče RS, in sicer, da ureditev prekluzij glede navajanja dejstev in predlaganja

dokazov sicer pomeni poseg v pravico do izjavljanja, varovano v 22. členu Ustave, vendar pa gre za ustavno dopusten poseg, saj se z njim zasleduje ustavno dopusten cilj (tj. pospešitev in koncentracija postopka). Za doseg zasledovanega cilja je nujno, da zakon možnost navajanja dejstev in predlaganja dokazov časovno omejuje. Ker se s tem lahko doseže zasledovani cilj, je omejitev pravice iz 22. člena Ustave tudi primerno sredstvo. Poleg tega je po oceni Ustavnega sodišča teža posledic posega v pravico do izjavljanja v postopku sorazmerna vrednosti zasledovanega cilja oziroma koristim, ki nastanejo zaradi posega. Tehtanje in iskanje sorazmernosti pri vsaki konkretni določitvi roka pa je naloga sodnika in je lahko predmet preizkusa v postopku s pravnimi sredstvi.

Lepo vas pozdravljam.

Predsednik Vrhovnega sodišča RS
mag. Damijan Florjančič